

“Deze steunouders voelen als familie”

Rosalie (29) is een vrolijke, ambitieuze alleenstaande moeder. Ze heeft podiumkunsten gestudeerd, is commercieel model en was gestart met een studie in de zorg toen zij deze vanwege haar ziekte moest afbreken. Rosalie heeft SLE, een auto-immuunziekte die zich bij haar uit in lichamelijke uitputting en ontstekingen. Hierdoor wordt ze geregeld opgenomen in het ziekenhuis en kent ze lange herstelperiodes. Ze draagt het grootste deel van de zorg voor haar tweejarige dochtertje Izabelle en dat kan soms pittig zijn. Ze heeft vanwege haar ziekte vaak weinig energie om dingen te ondernemen met Izabelle. Dat steunouders Geert en Rita op haar pad kwamen, is voor haar en Izabelle dan ook een geschenk uit de hemel: “Ik heb nu meer dagen waarop ik genoeg energie voor Izabelle heb”.

Rosalie kwam via Humanitas uit bij Steunouder. Met enige terughoudendheid woog ze de voor- en nadelen af. Want je kind meegeven aan mensen die je niet kent, doe je niet zomaar. “Toen ik hoorde van Steunouder, had ik zeker twijfels. Ik kende deze mensen niet, wist niks van hen en moest hen dan mijn kind toevertrouwen,” vertelt ze. Dat bleken de gezonde twijfels, want die heeft elke ouder. Maar tijdens de kennismaking bij Geert en Rita thuis voelde het al meteen prettig en vertrouwd. Rosalie: “We hebben leuk gekletst en er was ruimte om mijn zorgen uit te spreken. Zo zag ik in de hal een trap zonder traphekje en in de woonkamer een open haard. Rita en Geert reageerden heel begripvol en geruststellend, super fijn aangezien Izabelle toen net kon lopen en overal nieuwsgierig naar was.”

Voelt als familie

Er was direct een klik. Toen bleek dat de dochter van Geert en Rita werkt op de kinderopvang waar Izabelle twee dagen per week naartoe gaat, was dit het laatste zetje voor Rosalie. Kort daarna werd Izabelle voor de eerste keer voor een middag opgehaald. Dat neemt niet weg dat Rosalie hier in het begin moeite mee had. “Die eerste keer weet ik nog heel goed. Ik moest huilen toen ze met Izabelle wegreden. Ik had een enorm schuldgevoel en vroeg me af of ik wel een goede moeder was.

Maar ik moest ook realistisch zijn: ik had deze ondersteuning juist nodig om een betere moeder voor haar te kunnen zijn. Inmiddels voel ik alleen nog maar dankbaarheid, Geert en Rita voelen als familie” aldus Rosalie.

Meer energie

Dankzij de steunouders heeft Rosalie meer tijd om te rusten en aan te sterken tijdens herstelperiodes. Dat maakt dat ze 's avonds als Izabelle weer thuiskomt, maar ook in de dagen erna, meer energie heeft voor de kleine meid. En dat is nodig, want Izabelle komt vol verhalen thuis. Over het voeren van de vissen in de vijver tot aan diertjes die ze heeft gezien tijdens het wandelen. Juist dat naar buiten gaan is iets dat Rosalie zelf niet veel kan. “Door mijn ziekte ga ik helaas niet vaak naar buiten met Izabelle. Dat Geert en Rita dit veel met haar doen, vind ik geweldig. Ik wil graag dat Izabelle niet te veel schermtijd krijgt en daarin zit ik gelukkig helemaal op één lijn met Rita en Geert. Ze wandelen met haar, gaan met haar naar de speeltuin en gaan speuren naar diertjes in de natuur. Kort geleden hebben ze samen pluïsjes van een uitgebloeide paardenbloem geblazen. Vol trots over deze nieuwe ervaring kwam ze thuis.”

Weet niet wat ik zonder hen had gemoeten

Rosalie praat vol warmte over de ondersteuning die ze krijgt. Ze vertelt: "Deze steunouders geven mij zoveel meer dan alleen een veilig plekje voor Izabelle. Ze zijn er altijd voor me, geven adviezen en tips, delen hun levenservaringen met me en springen spontaan bij op moeilijke momenten van ziek zijn. Zoals ik al zei, ze voelen ze daardoor echt als familie. Ik zou niet weten wat ik zonder hen had gemoeten. Alle terughoudendheid die ik in het begin had, was denk ik op dat moment logisch maar gelukkig onnodig gebleken. Ik raad elke ouder die hulp nodig heeft aan om dat ook te durven vragen. Iedereen kan in een positie komen waarin wat extra hulp van anderen nodig is. Je weet maar nooit wat voor moois het oplevert. Voor jouzelf, je kind én de steunouders."

De namen in dit verhaal zijn gefingeerd i.v.m. privacy.